

[Ragnhild Andersen.]

gende med disse Deklarationer fra Rigsdagen, selv om de er aldrig saa smukke. Derfor maa vi opretholde vort Ændringsforslag om, at der af Sukkerfondens Midler stilles 1 Mill. Kr. til Raadighed til Gennemførelse af saadanne sociale Foranstaltninger som Læskure, Nødtøftshuse o. lign. i Roemarkerne.

Min Gruppe stiller endelig et Ændringsforslag under Nr. 4. Forslaget omhandler Statens Overtagelse af Sukkerproduktionen og lyder i al Korthed saaledes:

„I Oktober Maaned 1948 skal Ministeren for Handel, Industri og Søfart forelægge Rigsdagen et udarbejdet Forslag til Sukkerindustriens Nationalisering gennem Statens Overtagelse af Fabrikker og tilsvarende Virksomheder.“

Det vil ses, som det ærede Medlem Hr. Poul Hansen (Kalundborg) udtrykte det i Udvalget, at dette Forslag opviser en lille Nuance i Sammenligning med i Fjor. Det skal indrømmes. Og den lille Nuance skyldes, om jeg maa sige saadan, at vi i Dag ikke har en Venstremand som Handelsminister, men en socialdemokratisk Handelsminister. Dette om Aarsagen til Nuancen i Sammenligning med i Fjor.

Allerede ved første Behandling rejste jeg paa min Gruppens Vegne Spørgsmaalet om Nationaliseringen og fremhævede, at vort Parti fandt, at Tidspunktet nu maatte være inde til at nationalisere denne monopoliserede Industri, gøre den til Folkets Ejendom og befri den for kapitalistisk Udbygning. I den Forbindelse rettede jeg det Spørgsmaal til den højtærede Handelsminister, hvorfor han havde forladt Socialdemokratiets Ønske fra i Fjor om at give det permanente Sukkerudvalg til Opgave at overveje Statens Overtagelse af Sukkerfabrikationen i Danmark og eventuelt udarbejde og fremsætte Forslag herom samt eventuelt udarbejde Forslag til Regler for Driften m. v. af Statens Sukkerfabrikker.

Den højtærede Handelsminister svarede mig, at jeg burde læse, hvad der staar i „Fremtidens Danmark“ om Sukkerordningen. Jeg har med stor Interesse læst om Socialdemokratiets Politik i „Fremtidens Danmark“ og med særlig Interesse det Afsnit, som angaar Sukkerproduktionen. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne have Lov til at citere — selv om den højtærede Handelsminister mente, at vi snart havde citeret det hele igennem, synes jeg, at dette Afsnit fortjener at blive citeret —, hvad der staar i „Fremtidens Danmark“ om Sukkerfabrikkerne:

„Den for Sukkerfabrikkerne gældende Ordning er af alt for løs Karakter.

Her synes Fordelene ved en Stats-overtagelse at være meget store. Sukkeret er et af Befolkningens vigtigste Næringsmidler og har spillet en stor Rolle i den politiske Agitation ud fra den Grund-sætning, at dette vigtige Produkt ikke bør være Genstand for kapitalistisk Udbygning. Naar Staten allerede under den nuværende Ordning har paataget sig Ansvaret for Virksomhedernes Opretholdelse, synes der ikke at være virkeligt Grundlag for Privatkapitalens Enebe-herskelse af Produktionen. Som en Overgangsform, indtil Statens endelige Overtagelse kan finde Sted, bør man maaske tilstræbe en Ordning i Lighed med den for Spritfabrikkerne gældende.“

Det er muligt, at jeg i Særdeleshed skulde hæfte mig ved det sidste, at man som en Overgangsform maaske burde tilstræbe en Ordning i Lighed med den for Spritfabrikkerne gældende. Jeg finder med Støtte i hele det Afsnit om Sukkerfabrikkerne en Bekræftelse paa, at den Politik, Socialdemokratiet i Dag fører, ikke svarer til dets Program. Jeg kan ikke se andet, end at naar jeg i Dag paa min Gruppens Vegne foreslaar, at den højtærede Handelsminister skal udarbejde et Nationaliseringsforslag, er det mig, der paa mit Partis Vegne er Talsmand for, at det, der staar i „Fremtidens Danmark“, nu endelig skal føres ud i Livet.

Den højtærede Handelsminister paa-staar, at det er mig, der vil føre Demonstrationspolitik, naar jeg forsøger at holde Socialdemokratiet fast ved dets eget Efterkrigstidsprogram, men jeg kan ikke se rettere, end at det er den højtærede Handelsminister, der har sagt Farvel til „Fremtidens Danmark“. . . (Holger Larsen: Hvordan med Flertallet til det!) . . . Jeg skal nok komme ind paa Spørgsmaalet om Flertallet. Det er jo et Spørgsmaal, om man, fordi man er en Mindretalsregering, skal vige tilbage for at fremsætte de mest vidt-rækkende Forslag, men ogsaa om man skal vige tilbage for at fremføre sine Synspunkter, klarlægge dem ikke blot for Rigsdagen, men for den danske Befolkning. Det er herom, Sagen netop drejer sig, naar man sidder som en Mindretalsregering. En Gennemførelse af disse Ændringer er jo end ikke blevet prøvet i denne Omgang, ærede Medlem, saa derfor skal man nok være noget varsom med udelukkende at gaa over til at skubbe alle de gode Programpunkter i Baggrunden og sige: Punktum, der er ingen Vej